

פס, קומדיה מרירה למדי המראה עד צפה שבזיה המערכת האנושית והכלכלית של יוון בחוסר-מעש. כבר הולכים באותה הדרך.

צנזורה — רק לקטינים. תוספו על כך את העובדה שביוון יש צנזורה שאינה מופעלת (אלא רק כאשר משהו רוצה היתר להציג סרט לפני קטינים) ושכשנתיים האחרונות יש עליה מתמדת הן במספר האנשים ההולכים לקולנוע והן באחוז המעדיף דווקא סרטים יוניים. לתבינו שיש סיבה לקוות שנגיע גם כאן למצב כזה.

מחיר עשיית סרט ביוון הוא חצי מיליון עולות סרט בארץ. מחיר כרטיס קולנוע ביוון הוא כשליש מחיר כרטיס-הקולנוע אצלנו, ומיספר הסרטים המופקים בשנה הוא פי שלוש יותר גדול. בממוצע. ואולי

"מלאך" של ג'ורג'י קמקוזינסקי
סרט על הומוסקסואלים + תמיכה ופרסים

משום כך יש בין הסרטים האלה סרטים נסיוניים, כמו קורפוס, סרט המתאר את השימוש בעששת האמנות לאורך הדורות בגוף האדם. וסירטי אוונגארד, כמו שני ירחים באוגוסט, המגיש בצורה חדשנית ובנוף יווני את לילות לבנים של דוס' טוייבסקי.

אפשר כמובן לשאול: מי צריך את זה, תרי זה לקהל כליך מצומצם וחסרי-משקל? אולם, כידוע, רק מתוך נסיונות וחיוש דרכים חדשות יש סיכוי לפרוץ קדימה באורח עצמאי, ואולי כאן בא השיעור המאלף ביותר שאפשר ללמוד בישראל, לא רק מן היוונים אלא מכל המדינות הקטנות המטפחות היום את הי קולנוע: לעשות סרטים כמו האמריקאים, זאת יכולים לעשות רק האמריקאים ואיש לא יעשה את אייטי טוב יותר מספילברג בהוליווד. ההוכחה היא למצוא צורת הית' בטאות מקורית ושונה, אישית, וחשוב למצוא צורה זו בקולנוע, אולי יותר מ' ככל אמנות אחרת. כי סרט הוא אמצעי-התיקשורת הנפוץ ביותר, ובין אם ירצו בכך או לאו, זהו חלוף-הראווה שלפני שופטים לא פעם מדינה שלמה.

אפשר להניח בחלוף-הראווה הזה הפצים סטרייליים, חסרי-אופי, והם ישעממו אפילו אם הם נוצצים (מה בוודאי אינו נכון לגבי סרטים ישראלים, למשל). אומנם הצגת לבטים, תיסכול, מאבק, התלבטות או זעם, אולי דומה פחות למיצרך צרי כה, אבל זה מעיד שמאחורי היצירה יש אדם שהוא אמן, ואו אפשר להתחיל ולשכנע את עובדיה-האורה שזה חלוף-הראווה של תרבות ולא של מכולת. כי זה מה שקולנוע צריך להיות.

תדרוך חובה לראות

תל-אביב — אייטי, קבקי-העץ, הי לילה של סאן-לורנצו, צייד הצבאים, מלך הקומדיה, ויקטור-ויקטוריה, הסטרה, קיד מת עדן.

ירושלים — אייטי, דר' זיוואנג.

אריה בקרב עכבר בבית

מישחק הדמים (הח, תל-אביב, קנדה) — למי שנדמה כי אמריקה התאושה מסיט וייטי

נאם, בא הסרט ומוזכר אמת לא נעימה אחת — מה שמהדורות החדשות לא הירבו לספר הם חלומות-בלהות רבים מספור, שהיו וממשיכים להיות נחלתם של בעלי הצל"שים וגיבורי-הקרב. אחרי שכל התכונות שנחשבו כנעלות בשדה נחשבות כמסוכנות לציבור — בבית. ואין הדבר בלעדי לוייטינאם — כל עם השולח את נערו לחזית צריך לדעת לקבל על עצמו את כל הסיכונים שבשקום אותם שהתמזל מזלם ונשארו בחיים.

אלא שאיש לא היה בולע מסר כזה בהתנדבות — הבימאי הקנדי טד (המירוץ לצמרת של דודי קרביץ) קוצץ מימש סיפור של דיוויד מורל (שאמנם נכתב כבר לפני עשר שנים) בסיגנון של מערבון אלים ומרתק. במרכז מירדף מדהים ועקשני שגיבוריו הם ג'ון ראמבו (סילווסטר סטאלונה) והשרוף טיסל (בראין דנהי). ראמבו, מגיבורי "הכומות הירוקות" ובעל עיטורי-גבורה חוזר לעיירה דרומית נידחת כדי לחפש את השריד האחרון שנותר מיחידתו. כשמתברר לו שגם ידיו זה כבר אינו בחיים, כי נפטר מסרטן שהונח בגלל המילחמה, הוא מסתגר בתוך עצמו וכל רצונו לנוע בחופשיות ממקום למקום. לפחות זכות זו מגיעה לו בבית, אחרי הבילוי המזווע בשבי הווייטיקונג.

אבל השרוף רואה בראמבו משוטט והיפי במוטציה, מיטרד מסוכן לשיעמום הברוא, לדעתו, לעיירה. ניסיון לגלח את ראמבו בכוח וכמה גירוים אלימים מעלים בו את זיכרונות השבי ומעוררים בו את אינסטינקט התישר. דות. הוא מפעיל את כל הידע שרכש במילחמת הגרילה,

סילווסטר סטאלונה: מדבר מעט — פועל חזק

שבה הצטיין בג'ונגלים של וייטינאם. הסרט מוקדש למילחמתם הקנאית של ראמבו והשרוף להשמיד זה את זה כליל, מילחמה הכוללת מירדפים ברגל, במסוק, במכוניות, שימוש בצוקים אדירים, בעצים שבוכים ובמלכודות אכזריות, ומוכיחה שוב כי אותם שומרי החוק השאננים והנפוחים מהרגשת הכוח והסמכות אינם אכזריים פחות מאותם בני-אדם שאולפו להיות חיות. צילומיו של אנדריו לאסלו חופכים את נופיה של קולאמביה הברטית בקנדה למראות-טבע מרהיבים ביופים, אך גם מאיימים ומפחידים. כוחם גדול במיוחד לאור העובדה שהגיבור כמעט שאינם מדבר לכל אורך הסרט. ואולי משום שהוא מדבר כה מעט, אפשר להבין אותו טוב כל-כך.

ילד טוב של אנוא

מה מרץ את דויד (לב-אביב, צרפת) — קולנוען יהודי צרפתי מנסה להבין את עצמו, את מעצוריו ואת בעיותיו הרומנטיות, בסרט החייב הרבה מאוד לסיגנון העשייה של קלוד ללוש, ועם זאת, יש בו מידה של חום וכנות, אשר קשה כבר למצוא אצל בימאי גבר ואשה.

אלי שוראקי, שעשה את הסרט לפי תסריט שכתב בעצמו, מספר על איש-קולנוע צעיר שומד לסיים את כתיבת סירטו השני, אחרי שהראשון זכה בהצלחה פושרת מאוד. הוא אכול ספיקות בקשר לערך האמיתי של עבודתו, הוא מתלבט בקשר למערכת היחסים שלו עם הצעירה הבלונדית, מורה במיקצועה, המחלקת עימו את דירתו, והוא מנסה להשתחרר מן המיכשול הפסיכולוגי של כל מי שגדל בחסות "ידישע מאמע" אמיתית, ונותר משום כך, כל חייו, הילד של האמא.

כצפוי לגבי מי שלמד את מלאכתו אצל ללוש, שוראקי הוא כמובן רומנטיקן העוטף את הכל, בלי יוצא מן הכלל, בנייר צלופן ורוד. למרות שיש ימרות לחזירה עמוקה אל תוך נפש האדם, המבט הוא חיצוני למדי ואופנתי למדי, כי גיבורים דומים לאלה שפוגשים בסרט הזה אפשר היה למצוא כבר בסרטים רומנטיים צרפתיים רבים אחרים עם זאת, אין ספק ששוראקי רוחש חיבה עמוקה

אזנבור ומגלי נואל: דויד והחוויה היהודית

לדמויות שלו. יש לו חוש קולנועי טוב בהעלאת מעמדים מול המצלמה, התחושה היהודית השוררת במישפחת הגיבור עוברת ברגישות ואהבה רכה, והסרט ניצפה כמו רומן קליל ונעים. שארל אזנבור ומאגלי נואל משכנעים מאוד כחוריו של דויד, פראנסיס היסטר וניקול גארסיה מוצלחים לא-פחות כדויד המבוגר ואחובתו, וגם אם הסרט חייב פה ושם את השראתו ליוצרים כמו פליני, אין דבר.

"1922" — סרטו של ניקוס קונדורוס
אין נסבחו היוונים עליידי החורכים באיזמיר

חיפה — סטרה, ויקטור-ויקטוריה, רגי טיים, בייביי בראזיל.

תל-אביב

*****קבקי-העץ** (מוסיאון, איטליה) — הגירסה המלאה של סרט פיוטי, רגיש ומרהיב זה, על אורח-חיייהם של איכרים איטלקיים בסוף המאה ה-19 קודמת. סרט חובה לכל מי שאהב קול-נוע. בימאי: ארמאנו אולמי.

*****הלילה של סאן-לורנצו** (לב 2, איטליה) — האחים סאוויאני (פאדרה פאדרונה) משחזרים בפואימה קולנועית את בריחתם של תושבי עיירה קטנה מפני סכנת השמדה במלחמת ה-1918 עולם השנייה. סרט מרגש ורב עומת.

*****מלך הקומדיה** (צפון, אר-צות-הברית) — מארטין סקורסה חושף את הפנים העצובות של תעשיית הבידור באמריקה, בסרט יוצא-דופן על בדרן אל-מוני הרוצה להתפרסם בכל מחיר, והי חושף לשם כך כוכב ידוע. רוברט דה-נירו וג'רי לואיס יוצאים מן הכלל ב' תפקידים הראשיים.